

SOM FOLK FLEST: Arabiske stemmer lar seg høre i USA.

FOTO: AFP/SCANPIX

Stemmer som resten av USA

VALG: Arabisk-amerikanske velgere plasserer seg politisk som resten av landet – og har meldt overgang til Demokratene.

FAKTA

Arabere i USA:

- Begynte å helle mot Demokratene etter 11. september 2001.
- Flertall støtter i dag Barack Obama og Demokratene.
- Viktigste valgsaker: Økonomi og krigen i Irak/Midøsten.

dersøkelsen ble gjort før krakket på Wall Street). Deretter følger krigen i Irak og andre utenrikspolitiske spørsmål.

Nedover på lista følger «energikostnadene» som i amerikansk oversettelse betyr bensinprisene, «terrorisme og nasjonal sikkerhet» og utdanning. Dette er helt i tråd med Main Street.

Det samme gjelder når 40 prosent svarer at de støtter Demokratenes presidentkandidat Barack Obama fordi de mener at han er bedre til å takle den økonomiske krisen og andre innenrikspolitiske forhold.

Velgergrupper

Velgergruppene blant araber-amerikanerne faller inn i det generelle mønsteret. Arabiske kvinner støtter Obama, mens flertallet av menn støtter McCain.

Flere yngre arabere går for Obama enn eldre. Obama har de samme problemene blant katolske arabere, kvinner og menn, som ellers blant katolikker i USA.

Åtte år med Bush har ført til et politisk identitetsskifte blant araber-amerikanerne, med en markant overgang fra Republikanerne til Demokratene fra 2002, dels på grunn av det mange opplever som en heksejakt på arabere, angrepene på islam og en generell

etnisk profilering som følge av Bush-administrasjonens Midtøsten-politikk.

Dette er et avtrykk av den rådende stemningen i den arabiske gaten som følge av krigen i Irak, Palestina-konflikten og Bush-administrasjonens holdning gjennom Project for a New American Century (PNAC) og Greater Middle East Initiative.

Araber-amerikanerne har samme inntrykk av Bush-administrasjonen som resten av landet: mellom 20 og 25 prosent gir Bush pluss.

Bytter parti

Dette har ført til et gradvis, men tydelig bytte i partireferanse blant araber-amerikanerne. I 2000 var forholdet mellom Demokratene og Republikanerne 40-38, som i 2002 hadde forskjøvet seg til 39-31, ifølge Zogby.

Deretter skjer det en reell forskyvning: fra 43-32 i 2004 til 45-31 i 2006. Siste undersøkelse viser at bannplanken har knekt for Republikanerne: 46 prosent for Demokratene, 20 prosent for Republikanerne.

Zogby, en ihuga tilhenger av Obama, mener at undersøkelsen viser at araber-amerikanerne vil stemme for Obama – og at det er nok til at Obama vinner valget fordi arabere støtter Demokratenes kandidat på de seks viktigste valgetemaene.

Zogby gir ingen vurdering av hvordan eller hvorvidt den arabiske-amerikanske støtten for Obama vil påvirke de jødisk-amerikanske velgerne nå som Connecticut-senatoren Joe Lieberman, visepresidentkandidat for Al Gore, har lagt sin støtte bak John McCain.

peter.m.johansen@klassekampen.no

Ekte hipstere spiser ikke debatt-sendinger.

Bare blodfans gidder bry seg

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

Jeg så den første debatten mellom Barack Obama og John McCain på journalistutdanningen her i Berkeley, San Fransisco, og det var ikke mye entusiasme å spore i salen. Spredt applaus idet Obama (en sjelden gang) fikk inn en retorisk fulltreffer. Lett hysterisk latter da McCain refererte til seg selv som en maverick (to ganger) eller kalte på republikanernes skytshelgen, Ronald Reagan (fire ganger).

Det skortet på jubelen og fyropene vi så overført fra partikongressene i henholdsvis Denver og St. Paul. Og slik har det vært hele veien. Berkeley er ikke et apolitisk sted, det ville være å gå for langt. På Sproul plaza, sør på campus, deles det kontinuerlig ut brosjyrer over hele det politiske

levedyktig rykte går ut på at Joe Biden vil trekke seg fra valgseddelen snart, av helsemessige årsaker, slik at Hillary Clinton kan gjøre comeback og lage hakke-mat av Sarah Palin. Hvilket jo er et mye mer interessant diskusjonsemne enn ulike politiske tilnærminger til finanskrisen. Bare spør kandidatene, som (riktig nok som vanlig) brukte debatten til alt annet enn å diskutere politikk.

Hva er det som foregår? Handler det om kulturell kapital? Distansen til stadionfolket virker

OBAMA: Mer av det samme?

omtrent like stor som til dem som skriker Britney! eller Justin! eller hva det måtte være. Vi liker House og True Blood, men ærlig talt, vi er ikke oppriktig engasjert i det som skjer med karakterene i «Grey's Anatomy» og «Gossip Girl». Det får være grenser.

Dette går hinsides politikerforakt.

Dette handler om mistanken om at det virkelig ikke er noe som skiller det politiske feltet fra mediefeltet, at begge områder styres av en bransje som a) er gjennomprofesjonalisert, b) bedriver enveiskommunikasjon med verden utenfor under dekke av å ha tatt opp interaktivitet/web 2.0/brukerbidrag, og c) legger stor vekt på casting.

Hvorfor skulle da ikke folk i Berkeley forsøke å distingvere seg etter den kulturelle kapitalens logikk? Når det reelt sett ikke finnes mer enn to band/skuespillere/tv-serier du kan erklære deg som tilhenger av, må du nødvendigvis søke ned i den trivielle informasjonen, den esoteriske kunnskapen og den teknisk-strategiske ekspertisen. Politisk engasjement er for røkla, for blodfansen. Det er harry.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap

«Dette handler om mistanken om at det virkelig ikke er noe som skiller det politiske feltet fra mediefeltet»

spekteret. Det er bare det at ingen vil ta dem imot.

De fleste politiske diskusjonene jeg har hatt her går i samme retning. Skepsisen til McCain/Palin er voldsom, men de færreste forventer en reell kursendring dersom Obama skulle bli valgt. Kort sagt: Det er langt mellom fansen.

Ja: Fansen. De nøye regisserte masse møtene fremstår, i hvert fall sett fra en velhavende universitetsby på vestkysten, som litt vulgære ansamlinger av tilhengere av... tja, popstjerner? Skuespillere? Det er ikke godt å si. Men det er en kulturell avgrunn mellom de demokratiske/republikanske stadionkonsertene og den innforståtte, distanserte og ironiske indiekulturen her i gården. Her snakker vi om detaljene, om de taktiske grepene.

For eksempel: Et svært